

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 99

číslo: 47

24. listopadu 2019

Cena: 8 Kč

Otevření kaple v Divicích

Asi deset kilometrů od Loun se nachází malebná obec Divice se středověkou tvrzí. V roce 1930 si zde příslušníci nově založené Církve československé postavili malou kapličku, v níž se scházeli k bohoslužbám a dalším obřadům. Postavení kaple předcházely „boje o kapli“, velmi podobné těm, které jsou známé také z jiných měst a míst tehdejšího Československa. Katolickou kapli sv. Anny po roztržce o anenské pouti r. 1929 museli příslušníci nové církve opustit. Stavba vlastní kapličky trvala jen několik měsíců. Podle obecní kroniky požádali Divičtí 26. ledna 1930 o povolení ke stavbě a již 19. května 1930 byla kaple slavnostně vysvěcena za účasti československého faráře Pokorného jako zástupce tehdejšího patriarchy Procházky. Náklady na stavbu činily 15 000 Kč a Divičtí je pokryli z výtěžků zábav a ze sbírek. Menší zvon do kaple opatřil br. Kočárek a na větši se složili ostatní věřící.

Na dobových fotografiích je vidět fasádní nápis „Živ buď národ posvěcený Bohu. Malá, ale naše!“, vyjadřující úmysl divických věřících mít vlastní Boží stánek téměř rodinného charakteru. Pro obec tak malou jako Divice je tato církevní stavba naprosto přiměřená.

Divice dlouho patřily do obvodu náboženské obce Cítoliby. V r. 2016 se pozemky i se stavbou staly administrativní chybou při zápisu do listu vlastnictví majetkem náboženské obce Louny. Když jsme se stali vlastníky, rozhodli jsme se kapli opravit. Její stav byl neutěšený. Děravou střechou tekla dešťová voda, na kapli chyběly svody a dveře již pár let předtím musel nechat starosta obce provizorně zatlouci, protože je poškodila místní omladina, která využívala opuštěnou kapli jako místo svých setkání.

Naši žádosti o dotaci na opravu, žel, Krajský úřad v Ústí nad Labem nevyhověl. Pomohla nám pražská diecéze, která poskytla prostředky z diecézních fondů, za něž byly uhrazeny klempířské práce. Zednické práce zaplatila náboženská obec. Kapli jsme vyzdobili obrazy z Taizé a zavěsili jsme v ní nový kříž.

V pátek 8. listopadu 2019 jsme kapli za účasti věřících z Loun i z Divic společně s bratrem a sestrou z ekumeny zasvětili službě Bohu a lidem. V historických dokumentech jsme nenašli žádné pojmenování kapličky, ani dedikaci. Rozhodli jsme se ji tedy věnovat památce československých legionářů také proto, že se nedaleko kaple nachází rodný dům jednoho z padlých v bitvě u Zborova, divického občana Svítka. Do kaple jsme přenesli tři svíce, které byly zapáleny na lounském náměstí u pomníku M. Jana Husa 2. července 2017 v den 100. výročí památné zborovské bitvy. Každá z nich připomíná jednoho padlého legionáře z Loun a okolí. Nyní jsou svíce spolu s prstí ze zborovského bojiště na oltáři v kapli.

Bohoslužbu doprovodil zpěvem národních písní chrámový pěvecký sbor z Loun pod vedením Ivany Derflerové. Rádi bychom konali v kapli bohoslužby a příležitostně koncerty. Děkujeme všem, kdo přispěli k obnově kaple a kdo se podíleli na slavnostní bohoslužbě!

Helena Smolová, farářka

Cesta ke svobodě

Už je tomu třicet let, co byla v naší zemi nastolena demokracie. Máme možnost studovat, cestovat, pracovat i nepracovat, demonstrovat, vyjadřovat svůj názor. Jak se však někteří mohou mylně domnívat, demokracie a svoboda není samozřejmostí a něčím, o co bychom také nemohli velice rychle přijít. Měli bychom ji zodpovědně chránit. V dnešní době, kdy svět bojuje a čelí nejrůznějším hrozbám, je více než jindy podstatné podívat se do historie, zhodnotit situace a události z minulosti a poučit se z nich, protože právě díky kritickému myšlení a sebereflexi se člověk může vyvarovat stále se opakujícím chybám,

které ho dostávají do bludných kruhů. Můžeme začít i tím, že si budeme klást nejrůznější otázky, například zda se český národ dokázal vyrovnat se svou komunistickou minulostí, kde se nachází naše společnost, kam směřuje a jaká jsou opravdová rizika, která by potenciálně mohla ohrožovat naše práva a svobody. Čím hloubavější budeme, čím méně se budeme spokojovat s již zodpovězeným, čím více si budeme tvořit vlastní názory a zvyšovat své povědomí o aktuálních i historických událostech, tím lépe a snáze se nám bude reagovat na nastalé situace a zároveň budeme takto chránit svobodu i demokracii, a to nejen pro nás, ale i pro ty, kteří přijdou za 30 i 100 let. JH

Slavnostní pobožnost ke Dni válečných veteránů

Na dějinné události vztahující se k 11. listopadu 1918 není v současné veřejnosti dostatečně pamatováno. Nikoli tak v naší církvi, která si v podvečer této události již podvanácté dne 10. 11. připomněla dobu před 101 lety, kdy bylo oficiálně ohlášeno ukončení 1. sv. války.

Shromáždění s pobožností hostila náboženská obec Staré Město v kostele sv. Mikuláše. Při písni „Kdož jste Boží bojovníci“ nastoupili vojáci s prapory a moderátor pplk. Jiří Werich Petrášek přivítal pozvané hosty i členy církve.

Pobožnost podle Františka Kalouse vedl pražský biskup br. David Tonzar, který připomenul zásluhy našich bojovníků o vybudování demokratického státu po 1. světové válce i úsilí našich předchůdců v době 2. světové války v boji proti nacizmu včetně obětí člena naší církve studenta Jana Opletala. Br. patriarcha Tomáš Butta kázal na

slova Žalmu 140, který je prosbou za ochranu před nepřítelem, jenž se projevuje myšlenkami nenávisť a násilnými činy. Upozornil na význam služby vojáků a všech, kteří chrání vlast a zajišťují bezpečí druhých.

Generál v. v. Petr Pavel zdůraznil, že i vsoučasné demokratické společnosti nelze pochybovat o potřebnosti armády, věnovat úctu a vzpomínku všem vojenským veteránům i dalším dobrovolníkům, kteří položili život za naši svobodu. Tu je nutno chránit a být připraven i s oporou v Písmu na její uhájení. Podle slov J. Kníchala, hlavního kaplana české armády, která se opírá i o Boží pomoc, je nutno připomenout vedle statečnosti tehdejších vojáků i oběti sokolů a civilistů. Jako symbolika k jejich odhodlání posloužil vlčí mák, který provázal-

tehdejší bojovníky, ale i pro nás představuje memento. Shromáždění se zúčastnil biskup M. Čop, místopředseda Ekumenické rady církvi v ČR a též zástupci Pravoslavné a dalších církvi. Při vystoupení starostky Obce Sokolské

a Společnosti M. R. Štefánika ze Slovenska byly připomenuty zásluhy o budování demokratického společného státu Čechů a Slováků.

Br. biskup i bratr patriarcha převzali od Společnosti M. R. Štefánika pamětní plakety. Shromáždění provázaly příznačné písně „Dej nám moudrost, odvahu“, „Ó veď nás, Pane, v slovu svém“ i hudební vstupy z Biblických písní A. Dvořáka.

Po závěrečném požehnání potěšil br. biskup zdejší ses. farářku Libuši Roytovou udělením vyznamenání za 40 let od kněžského svěcení v CČSH. Zaznamenal **Čestmír Holeček**

Ještě jednou o K. G. B.

Ano - o Karlu Gottovi, panu Božském. Ta pompa národního smutnění nevypovídá ani tolik o něm, jako o nás. Jasně, i já jsem v rozechvělé pubertě kdysi Mistrovi v jeho počátcích napsala a obdržela dopis psaný ještě na stroji. Nemám smutnit, protože „život je bílý dům...“ a k tomu fotky s podpisem. Později mi na gympl přišla i malá deska, kterou mi holky záviděly, a já se styděla, protože už jsem poslouchala jinou hudbu. Po desítkách let při jakési VIP slávě jsme si díky kamarádovi, hudebnímu kritikovi, byli představeni a já mu řekla, že jsem byla kdysi jeho fanynkou. Ale dnes že už poslouchám hudbu jinou. Když jsem mu řekla co, odpověděl: Ale to je skvělá hudba! Přesně tak, jak pravil můj kamarád J. V.: „Nejlepší chlápek v soubojnosti.“ A umře si. V osmdesáti letech. Jak by ne?

Marta Kubišová ani slovem, ale jíní mu vyčítají Antichartu. Jak to ale srovnat se slavnou herečkou, která Chartu sice podepsala, ale v 50. letech spolupracovala s StB, udávala a podporovala režim, ve kterém šlo o krk? Díky Bohu jí to později došlo. K.G.B. byl přece „jen“ zpěvák. Nikomu neublížil. Všichni (téměř), napříč politickým, nábo-

ženským, společenským, generačním spektrem, ba i s odlišným hudebním vkusem, ho měli rádi. Ptám se proto, co my vlastně po umělcích chceme? Aby vedle nádherných uměleckých děl byli i dokonalými lidmi? Vždyť my sami neumíme ani to první a nejsme ani to druhé! Namátkou, aniž bych srovnávala: Caravaggio, Picasso, Rimbaud, Hašek, Mozart, Janáček, Hemingway, doplňte podle svého. Ti všichni byli přece pěkná kvítka! A přesto se jejich díla dají vidět, číst a slyšet dodnes. S K. G. B. to bude taky tak ještě dlouho. Naštěstí Bůh hledí k srdci a ne jako my lidi na to, co máme před očima. A pro úsměv: V den jeho pohřbu jsme slavili 50 let po matirutě. Moje spolužačka, římská katolička Zdislava, mi přišla blahopřát: „Dneska v rádiu Proglas hlásili, že je 45. výročí kněžského svěcení první biskupky.“ Kdo by to byl do Proglasu řekl! A tak jsme mluvily o kněžství, svěcení a Pánu Bohu. V těch dnech jsem sloužila v průběhu sedmi dní sedm pohřbů. Jeden pán mi pak řekl: Když měl ten pan Gott pohřeb v kostele, tak na tom Pánu Bohu asi něco bude! Cesty Boží jsou nevyzpytatelné. Někdy humorně. Tak at' je K. G. B. na Malvazinkách s Pánem Bohem dobře. Jana Šilerová

Děravý

Sníl jsem před lety o díře v plotě a úplně zoufale jsem si ji přál uvidět ve Vratěnině; opravoval jsem tam kdysi střechu kolchozu a hleděl přitom přes plot za státní hranici, kde rakouští sedláčci pokojně sklízeli svá políčka, zatímco z naší strany varovné cedule upozorňovaly, že dál je vstup zakázán, že tady končí blahobyť a za plotem už číhá kapitalista, který by u nás rád zasel imperialistické sémě, pročez je nutné dbát na nepropustnost hranice, která není jen hranicí našeho státu, ale světové socialistické soustavy, a proto všichni pionýři, vojáci, pohraničníci, příslušníci bezpečnosti i soudruzi důchodci musí hlásit každou podezřelou osobu, jakou bych byl i já, kdybych ovšem neměl propustku na práci v kolchozu, kam mě ráno přivezli a večer zase odvezli, neboť v zájmu beztrždní společnosti bylo, abych lepil térapapír na střechu, ale abych přespával na místní ubytovně, takovou důvěru mi strana a vláda zase nedala, to tedy ne.

Roztácel jsem roli térapapíru, hleděl za drátěné ploty na svobodu, která se zdála být na dosah, a v hlavě se mi vynořil příběh o Diogénovi. Tenhle filozof měl podle Senecy jediného otroka a když mu utekl, přátelé mu oznámili, kde se ukrývá, ale Diogenés usoudil, že nemá cenu otroka násilím přitáhnout zpátky, a prohlásil - Byla by to hanba, kdyby Manés mohl žít bez Diogéna a Diogenés bez Mana nikoliv. - A já si představil, jak bych se protáhnul plotem a nikdo by nevyhlásil poplach a nestřílel by po mně a okresní tajemník všemocné strany by jen mávl rukou a citoval by Diogéna. Ale tušil jsem, že taková benevolence státního aparátu mi vůbec nehrozí a že jen hlupák by hledal v tomhle plotě díru. Tady u Vratěniná jsem poznal ovčáka, který spal se svými ovci, ale o plot svého ovčince se příliš nestaral. Až jedna z ovcí si všimla díry v plotě a utekla a přišla noc a ovce bloudila a její nešťastný bekot se nesl po lesích, dokud za ní nepřišel ovčák a v náručí ji laskavě nepřinesl zpátky ke stádu. A přestože na něho všichni naléhali, ať tu díru v plotě už konečně spraví, ten hodný ovčák to odmítl udělat.

A jestli začínáte tušit, že nejen ve šťastném domově, ale i v ráji nebeském se někde v koutku najde díra v plotě, můžu skončit i já tohle děravé vyprávění, přátelé vesmírného ovčince, lidské svobody a nekonečného putování.

Rajský

Co je to ráj a kde se nachází? - opakoval kdysi v hodině náboženství kněz mou dotěrnou otázku a pak začal vyprávět o poutníkovi, který kráčel po cestě se svým koněm a psem. - Když procházeli alejí, uhodil do stromu blesk a všechny tři zabil. Ten muž ale nepochopil, že již opustil tento svět, a šel dál s oběma zvířaty. Mrtvým to někdy chvíli trvá, než si uvědomí svůj úděl, povzdechl si náš farář.

Cesta do kopce se táhla, slunce pražilo, všichni byli zpoceni a měli žízeň. V ohybu cesty náhle spatřil nádhernou mramorovou bránu, za ní se rozkládalo náměstí, vydlážděné kusy zlata, uprostřed tryskala z fontány čirá voda. Pocestný zamířil k člověku, který hlídal vchod. - Dobrý den. Kde to jsem? Je tady krásně a my máme hroznou žízeň. - Strážce pokynul hlavou - Tady je ráj. Můžete vejít a pít vodu podle libosti. Ale SÁM. Zvířata dovnitř nesmějí. - Poutník byl zklamán, žízeň ho sužovala, jenže sám pít nechtěl. Poděkoval proto strážci a šel dál.

Šplhali do kopce, až se docela vyčerpání dovlekli k bráně. Za ní se vinula prašná cesta, lemovaná stromy. Ve stínu jednoho z nich ležel muž. - Já, můj kůň i pes máme hroznou žízeň, nemohli bychom se napít? - opakoval pocestný svou prosbu a muž ukázal za sebe - Pod těmi kameny je pramen. Můžete pít podle libosti. - Poutník, pes i kůň se vydali k prameni a konečně uhasili žízeň. Pocestný se vrátil k muži pod stromem a poděkoval. - Přijďte, kdykoli se vám zachce - odvětil ten muž vlídně. - Jak se to tady jmenuje? - zajímal se poutník. - Ráj - řekl Pán ve stínu stromu a pocestný se divil. - Jaké nebe? Strážce u té mramorové brány tvrdil, že nebe je tam. - A muž pod stromem zašeptal - To není nebe, ale peklo. - Poutník byl zmaten. - Měli byste zakázat, aby tam užívali vaše nebeské jméno. Ta falešná informace působí jistě velký zmatek. - Ale Pán pod stromem zavrtěl hlavou - Vůbec ne. Ve skutečnosti nám prokazují velkou laskavost, protože tam zůstanou všichni, kdo jsou schopni opustit své nejlepší přátele.

V dospělosti jsem o ráji mluvil na studiích teologie, později z kazatelny, ale nikdy jsem o něm neřekl víc než náš katecheta, přátelé tvorů čtyřnohých a poutníci na cestě k věčným pramenům.

Jan Schwarz n.o. Bratislava

Už vím

Zdeněk Svoboda

Už vím, proč láska láskou roste,
proč porozumí jenom matka
těm zázrakům, co jsou tak prosté
jak modré oči nemluvnátka.

Už vím, proč radost ve mně roste
čekáním, sněním, vzpomínkami.
To tajemství si šeptám postě. Už nejsem sám a nejsme sami.

Tvá milost, Pane, ke mně roste.
Však na podzim, v tom čase zrání,
přijď k nám, ty nejvzácnější hoste
a přines nám své požehnání.

Nad Písmem

Paradox Kristova kralování

L 23,33-43

Dnešní text z Písma svatého jsme zvyklí číst na Velký pátek, je to část pašijí – svědectví o utrpení a smrti Pána Ježíše. Slyšíme zde o zmučeném Ježíši na kříži, který je tupen, vysmíván a nad jehož hlavou visí nápis „Toto je král Židů“. Dnešní neděle je nedělí Krista Krále. Král visící na kříži. Není to omyl? Ale Ježíš sám říká: „Mé království není z tohoto světa.“ (J 18,36) To je paradox Božího království a jeho Krále Ježíše Krista.

Slavíme poslední neděli církevního roku. Příští nedělí začíná advent, doba vyhlášení narození Pána Ježíše, jeho prvního příchodu v ponížení a chudobě.

Advent je však i dobou očekávání jeho druhého příchodu v moci a slávě, kdy přijde jako Král, před nímž se skloní každé koleno. Druhý příchod Páně bude zřejmý všem. Těm, kteří ho s nadějí a v připravenosti očekávají, ale i těm, kteří se mu vysmívají nebo jim je lhostejný. Paradox Ježíšovy služebnosti a zároveň panování je výstižně vykreslen v listu Filipským 2,6-11: „Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.“

Moc Kristova a moc vládařů tohoto světa se velmi liší. Moc světa znamená boj o moc, postavení, vliv a s tím spojené výhody, peníze a majetek. Ježíš Kristus jako Král

Božího království se v tomto světě jeví jako slabý a bezvýznamný. I my jako lid Kristův si mnohdy připadáme stejně, když zažíváme svou hříšnost a malost. Avšak přes všechna naše selhání si můžeme být jisti, že patříme Králi.

Když jsem putovala se svými dospělými dětmi po rumunských pravoslavných kláštřích, stačilo zvednout oči k nebi a člověk viděl v kopolu každého chrámu Krista Pantokratora – Vševládc. Toho, kterému se nic nevyvymklo z rukou, který je Pánem světa, vesmíru i každého z nás osobně. A to je další úžasný paradox: Že ten, kdo je Pánem všeho, má ve své ruce mě i tebe,

zná nás jménem a zamiloval si nás! Vidět v trpícím na kříži Krista Krále můžeme jen očima víry. Tak jako jeden ze zločinců ukřižovaných s Ježíšem, jak čteme v biblickém textu (L 23,40-43). Máme-li oči víry a otevřené srdce, budou nám dnešní texty z Písma svatého velkým povzbuzením.

Povzbuzením v našich osobních životech i v životě církve: Nejvyšší moc patří Kristu, on je Král králů a Pán pánů!

„Skrze něho a v něm bylo smířeno všechno, co jest, jak na zemi, tak v nebesích – protože smíření přinesla jeho obět' na kříži.“ (Ko 1,20)

Libuše Kopřivová

Ježíši Kriste,
děkujeme ti, že můžeme očima víry
spatřovat už nyní tvou slávu a moc.
Chceme v bdělosti očekávat tvůj příchod,
kdy se tvé kralování zjeví v plnosti.
K tomu nám, prosíme, dávej trpělivost a radostnou vytrvalost.
Amen.

Z kazatelského plánu

Poslední neděle po svatém Duchu

Panovat bude od moře až k moři, od Řeky do dálav země. Všichni králové se mu budou klanět, všechny národy mu budou sloužit. (Žalm 72, 8.11)

První čtení: Jeremjáš 23,1-6

Tužby pro dobu po Duchu svatém (VII):

1. Abychom byli zbaveni všeho, co nám brání plně následovat Krista, modleme se k Hospodinu.
2. Abychom Duchem svatým byli vedeni ke službě slovem i skutkem, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem:

Panovníku Hospodine, povzbuď svůj věřící lid, aby se tobou nechal vést a nebál se kráčet v požehnaných šlépějích tvého Syna! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Koloským 1,11-20

Evangelium: Lukáš 23,33-43

Verš k obětování: Daniel 7,14

Verš k požehnání: Lukáš 19,38

Modlitba k požehnání:

Panovníku Hospodine, pamatuj na nás a přijmi nás pro obět' tvého Syna, abychom se mohli těšit z toho, že na nás dopadá odlesk jeho královského majestátu! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 36, 82, 118, 130, 273, 300, 303, 310, 269

Bratr Tomáš Novák nyní posilou naukového odboru

Naukový odbor úřadu ústřední rady naší církve byl od 1. listopadu tohoto roku posílen o nového pracovníka; stal se jím bratr Mgr. Tomáš Novák, Th.D., jenž byl přijat na pozici vedoucího duchovní péče odboru. Rádi bychom vám tohoto teologa, jenž v poslední době působil především mezi našimi studenty teologie jako duchovní a také spirituál při koleji dr. K. Farského, krátce představili.

Tomáš Novák se narodil v Plzni 24. dubna 1965 v rodině sestry farářky Jaroslavy Novákové (roz. Doubkové). Po gymnáziu v Rokycanech studoval teologii na HBF v Praze (1985-1989) a v Nizozemsku (1989-1990). V době svého pražského studia se účastnil tzv. bytových seminářů, především seminářů filozofa Milana Machovce. Vedle svého studia se zabýval uměleckou tvorbou, inspirovanou především dadaismem a punkem. Ve své závěrečné práci se zabýval uměleckými aspekty křesťanského kultu, při svém nizozemském studiu moderním křesťanským uměním a obnovným hnutím v římskokatolické církvi v Nizozemsku.

V prosinci 1990 přijal kněžské svěcení a v lednu 1991 nastoupil jako farář do náboženské obce Soběslav. V Soběslavi a především v Táboře působil na různých středních školách jako učitel křesťanské etiky a filosofické orientace, později též jako učitel základů společenských věd. V roce 1994 přešel na soukromou odbornou školu specializační, kde učil filosofii, etiku a politologii. V té době začal s doktorským studiem na HTF, při katedře systematické teologie. Od roku 1997 působil jako správni rada na Ministerstvu vnitra ČR, kde se zabýval především náboženským a politickým extremismem.

V roce 1998 odešel se svou rodinou do Nizozemska, kde se věnoval svým dětem, dokončení svého doktorského studia - Milan Machovec. Monografie se zaměřením na teologickou problematiku (2000) a dalšímu doplňujícímu studiu při Říšské univerzitě v Groningen (teologie). Působil v Nizozemské reformované církvi a později v již sjednocené Protestantické církvi v Nizozemsku jako katecheta a kazatel v různých obcích.

Odbornému teologickému studiu se věnoval dále v biobibliografickém projektu o nizozemském křesťanském etikovi A. J. Raskerovi (A. J. Rasker en zijn politieke ethos). Byl lektorem dogmatiky v tříletém kurzu teologie pro laiky (TVG). Věnoval se opět malbě a to soukromě, ale také v církevním prostředí, kde vedl laiky v liturgické malbě. Své vzdělání si rozšířil intenzivním tréninkem Clinical Pastoral Education (C.P.E. / KPV) v Amersfoortu, studiem holistické masáže v Utrechtu a psychoterapie v Rotterdamu (body-oriented psychotherapy).

Po návratu do České republiky v roce 2017 navázal na svoji duchovenskou činnost v Církvi československé husitské a nastoupil jako spirituál při koleji patriarchy dr. K. Farského, studentský duchovní a jako duchovní při náboženské obci Praha-Nové Město.

Z našich setkání

Filosofie k řešení životních problémů

Toto tvrzení může připadat trochu přemrštěné – pokud nás o tom nepřesvědčí odborný zasvěcený výklad. Například takový, jaký poskytl při setkání skupiny studentů, duchovních a laiků na besedě na téma „paměť“ profesorka Anna Hogenová z pedagogické fakulty University Karlovy v radotínské knihovně dne 4. listopadu. Již na počátku svého vystoupení prof. Hogenová zaujala posluchače výstižnou formulací hlavních problémů současného člověka žijícího v rozvinuté, nicméně zblázněné společnosti.

Podle jejích slov se mladí lidé stávají neomarxisty, aniž si to uvědomují. Trend k tomu přichází z Ameriky od lidí liberálních a osvobozených od znalostí minulosti. Příčinou tohoto stavu je averze k současnému systému, který vytváří tlak na neustálé zvyšování pracovního výkonu. Systém má k tomu nástroje v úředním aparátu a kontrolní orgány vyžadující soustavné vykazování výsledků o zvyšování výkonnosti vyvíjí neú-

měrný tlak s různými požadavky na člověka. Je to určitá obdoba systému v již dříve vytvořeném kapitalismu, který pracuje s představami o rozšiřování své moci. Ve světě lidí se vytváří napětí a chybí laskavé chování. Není to nic nového, protože první kroky k tomu začaly už od doby filozofa Descarta, kdy přišla potřeba získání jistoty zisku a vše se začalo převádět na peníze.

V naší zemi po ukončení komunistického zřízení, které mělo stejný zájem na upevňování své moci, jsme se po r. 1989 těšili na vytvoření světa spravedlivého a laskavého. Takový již dříve definoval filozof Hegel pojmem „apodiktická jistota“, tj. víra v pravdivost a laskavost. U nás k tomu po roce 1989 v dalším období nedošlo.

Pro překonávání negativních vlivů ve společnosti navrhuji někteří filozofové, jako u nás Patočka, podle zásad Platóna obrátit člověka k poznávání, že má čerpat své jistoty především ze sebe, nechat se ovliv-

nit hezkými vzpomínkami, naučit se být v rozhovoru se sebou samým, pustit k sobě své pravdivé příjemné i negativní zážitky a tak pečovat o svou duši.

V současnosti je myšlení vedeno převážně v digitální podobě, zaznamenávané jako 0 a 1, což je pro člověka omezující. Pravé myšlení by mělo být založeno na zásadách: pojmenování jevu – definování – znázornění příp. obrazem – vytvoření ideje. Za základ je třeba považovat ideu Dobra, k čemuž člověk potřebuje chárú, neboli laskavost. Přednáška paní profesorky byla ukončena dlouhým potleskem, poděkováním, spoustou dotazů i bohatou diskusí s příslibem pokračování při nejbližší příležitosti. Zásluhu na organizaci tohoto setkání má farář br. David Hron, kterému patří také velký dík.

Z myšlenkově bohatého výkladu prof. Hogenové se pokusil zjednodušujícím způsobem zaznamenat některé poznatky **Čestmír Holeček**

O léčivých bylinách s Jurajem Dovalou v Lounech

Ve čtvrtek 7. listopadu navštívil naši náboženskou obec bratr biskup Juraj Dovala a pronesl přednášku na téma „Léčivé byliny - jak zvládat nemoci bez léků“.

Téma přivedlo do kostela asi třicet posluchačů, kteří se zájmem sledovali výklad o bylinách s řadou praktických doporučení. Velmi příjemnou atmosféru přednášky narušovala pouze smutná zpráva o tragickém úmrtí lounského kostelníka Václava Derflera, na něhož jsme hned v úvodu vzpomenuli modlitbou. **HS**

Fotografie: Ladislav Bába

Přijďte do Olomouce

Nadcházející adventní čas přímo láká k cestám na adventní trhy, výstavy betlémů a jeslíček či nejrůznější adventní koncerty dobré vůle. Pokud se však rozhodnete k cestě do metropole Hané - Olomouce, tak si nenechte ujít zcela ojedinělou výstavu ve zdejší Vlastivědném muzeu, která nese název „Olomoucký orloj - 500 let od první písemné zmínky“.

Na letošní rok totiž připadá půl tisícileté výročí první známé písemné zmínky o olomouckém orloji, který je součástí budovy radnice pravděpodobně již od 15. století. Vlastivědné muzeum eviduje ve svých sbírkách mj. i unikátně dochovaný soubor originálních uměleckých a technických součástí orloje.

Výstava mimo trojrozměrných exponátů nabízí i celou řadu dalších velmi hodnotných archivních, obrazových a plánových dokladů vývojových etap orloje. Mezi nejzajímavější exponáty patří rekonstrukce číselníkové části orloje z roku 1746

se složeným ukazovacím soukolím astronomického číselníku včetně zcela unikátního Fabriciova astrolábu, ale i velmi zachovalá kalendářní deska na roky 1746 - 1847, nebo soubor pohyblivých figur z pseudogotické přestavby orloje v roce 1898. Návštěvníci uvidí i malířské návrhy a realizace významných malířů – např. Jana Kryštofa Handkeho, Richarda Bitterlicha, Jano Köhlera a samozřejmě Karla Svolinského.

Orloj během své pětisetleté existence prošel mnoha změnami a podle legendy jej měl sestavit hodinářský mistr Antonín Pohl v letech 1419 - 1422. V novodobé historii nejvýznamnější generální rekonstrukce byla provedena v romantickém historizujícím duchu v letech 1898 - 1898, kdy byl nainstalován nový stroj a nový astronomický číselník, pojatý jako heliocentrické planetárium a orloj byl slavnostně odhalen 22.5.1898. Po vzniku republiky byl orloj vyzdoben Jano Köhlerem, kdy byl portrét císařovny Marie Terezie (která mj. Olomouc navštívila dvakrát a její příjezd při odhalení sloupu Nejsvětější Trojice připomíná dodnes Terežská brána) nahrazen alegorickým vyobrazením moravské země.

V samém závěru války v květnu 1945 byl orloj, budova radnice, ale i sloup Nejsvětější Trojice, bazilika na Svatém Kopečku a další památky ve městě silně poškozeny. Vedení města proto rozhodlo, aby byl orloj co nejdříve opraven a uveden do původní podoby z roku 1926, což se stalo, avšak po únorovém komunistickém puči v roce 1948 bylo rozhodnuto komunistickým vedením města, aby orloj dostal novou podobu. V letech 1949 - 1955 byl orloj zcela přestavěn do podoby socialistického realismu Karlem Svolinským, rodákem z blízkého Svatého Kopečku a jeho manželkou a slavnostní odhalení se uskutečnilo 9. května 1955. Po listopadu 1989 byl požadavek na uvedení orloje do původní podoby, avšak dodnes se tak nestalo. Nicméně radostný vesmír dělníků, rolníků a pracujících inteligence stále pohání důmyslný původní stroj z konce 19. století, který mj. ukazuje červeně vyznačený den narození J. V. Stalina, datum zahájení VŘSR, datum úmrtí V. I. Lenina atd.

Výstava potrvá do 5. ledna 2020, otevřeno denně kromě pondělí a úterý, vstupné 60,- Kč dospělí, senioři nad 65 let 30,- Kč.

Za pozornost stojí i zdejší Arcibiskupské muzeum, kde návštěvníci najdou zajímavé expozice.

Pavel Hýbl

Náboženská obec **CČSH LIBEREC**
pořádá
přednášku s promítáním na téma

**ADVENTNÍ ATMOSFÉRA
V SASKU
A V RAKOUSKÉM LINCI**

přednáší a promítá duchovní-jáhen
Mgr. Vítězslav Lorenovíc

Koná se v síni Boženy Němcové
v budově fary na nám. Č. bratří 2/35
v pátek 29. listopadu 2019 od 17 - ti hodin

Na vaši návštěvu se těší RS NO CČSH Liberec

vstupné: 30 Kč

Zprávy

Nejznámější koledy, vánoční bohoslužba i biblická čtení v Koledníku

Královéhradecká diecéze CČSH vydala Koledník - 25 nejznámějších vánočních koled s notovým zápisem a kytarovými značkami. V publikaci je zařazena vánoční bohoslužba slova s biblickým čtením, přímluvami a modlitbami v době adventní a vánoční, knížka je proložena černobílými ilustračními fotografiemi. Formát A5, 32 stran, vazba šitá, ISBN 979-0-9004042-0-6. K dostání v prodejně Blahoslav, cena 25 Kč.

Jana Pechancová

NO Rokycany se raduje, NO Rokycany slaví!

Dne 24. listopadu se totiž dožívá 80 let sestra, která naší NO sloužila řadu dlouhých let jako farářka, ale pověsit službu na hřebík ji před několika lety donutil zdravotní stav, který už nedovoloval, aby se naplno této službě mohla věnovat. A tak se naše NO stala obcí administrovanou. Nejprve nám sloužil bratr farář Tomáš Procházka a nyní bratr farář Jiří Chytil.

Tou oslavenkyní je sestra farářka JAROSLAVA ŠVÁBOVÁ. Je to člověk houževnatý a statečný, protože bojovat s nemocí, kterou má, není žádná legrace. A i přesto ještě své obci slouží různými drobnými službami. Ale to slovo „drobnými“ je nutno dát do uvozovek, protože zcela určitě, kdyby je nedělala, poznali bychom záhy, že jsou velké. A tak sestře farářce děkujeme za řadu let služeb farářských i těch dnešních (starost o vývěsní nástěnku, zvaní hostů na májové a adventní pobožnosti i konání některých pobožností, ba někdy i bohoslužeb atd.). Nutno však poděkovat především našemu milému Pánu Bohu a sestře farářce vyprošujeme hodně sil do boje s nemocí a Boží přízeň do dalších šťastných dní a let. A vy, kdo tyto řádky čtete, můžete sestře farářce věnovat malou kytičku k narozeninám v podobě modlitby za ni. Děkujeme.

NO Rokycany.

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Ukřižování

Určíte-li správně, které z následujících vět jsou pravdivé a které ne, získáte písmenka do tajenky. Nejste-li si jistí, vyhledejte si text Lukáš 23,33-43.

Místo, na kterém byl Ježíš ukřižován, se jmenuje Lebka. ANO (U) NE (L)
Spolu s ním byli ukřižováni ještě tři další muži. ANO (E) NE (K)

Jeden z nich však byl neviný. ANO (M) NE (Ř)

Ježíšovy šaty byly prodány za 30 stříbrných. ANO (O) NE (I)

Přihlízející členové rady i vojáci se Ježíšovi vysmívali. ANO (Ž) NE (Y)

Ježíš se modlil: „Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí.“ ANO (O) NE (K)

Pak ale vojáci dali Ježíšovi napít vody. ANO (A) NE (V)

Nad Ježíšem byl nápis: „Toto je král Židů.“ ANO (Á) NE (B)

Člověk, ukřižovaný vedle Ježíše, jej požádal: „Pamatuj na mne, až přijdeš do svého království.“ ANO (N) NE (J)

Ježíš mu odpověděl: „Amen, dnes budeš se mnou v ráji.“ ANO (Í) NE (S)

(Řešení z čísla 45: Hospodin není Bůh mrtvých ale živých)

Jana Krajčířiková

Advent v Rokycanech

Pobožnosti v Rokycanech v evangelické modlitebně se slouží ve čtvrtek v 15.30 hodin.

28. 11. - káže ses. Jitka Wendlíková

5. 12. - káže br. Tomáš Procházka

12. 12. - káže br. Daniel Majer

19. 12. - káže ses. Jaroslava Švábová

K účasti srdečně zve rada starších.

JŠ

Zasvěcení sboru v Lounech

Dne 28. 11. bude v 16.30 h slavnostně zasvěcen službě Bohu a lidem opravený sbor Dr. K. Farského v Lounech. Slavnosti se zúčastní pražský biskup David Tonzar a hosté z církve i města. HS

Smutné zprávy

S vírou ve vzkříšení a život věčný oznamujeme, že 11. listopadu zemřel po těžké nemoci ve věku 73 let Mgr. Michael Štojdl, kněz Církve československé husitské, emeritní biskupský vikář, malíř a básník.

Bratr farář Michael Štojdl sloužil v náboženských obcích v Podbořanech, Kadani, Písku, Mirovicích a Strakonících. Pohřeb bratra Štojdl se konal v úterý 19. listopadu v kostele Nejsv. Trojice v Písku. red

Náboženská obec Louny se zármutkem přijala zprávu o tragickém odchodu bratra Václava Derflera, dlouholetého kostelníka, jenž se stal obětí dopravní nehody 7. listopadu 2019. Poslední rozloučení se konalo v kostele CČSH v Lounech 15. listopadu. Na našeho bratra v Kristu myslíme v modlitbách a prosíme o Boží pokoj pro celou rodinu Derflerovu. rst

Kostel sv. Mikuláše na Staroměstském náměstí

pondělí 25. 11. 2019, 20.00

PRAGUE BRASS ENSEMBLE

Ateš Bárta – varhany

J. S. BACH, A. DVOŘÁK, F. LISZT, G. GERSHWIN

úterý 26. 11. 2019, 17.00

Jan Kalfus – varhany

Yvona Škvárová – mezzosoprán

J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, W. A. MOZART, A. DVOŘÁK

středa 27. 11. 2019, 17.00

Josef Popelka – varhany

Vladimír Frank – housle

G. F. HÄNDEL, L. van BEETHOVEN, W. A. MOZART, A. CORELLI

čtvrtek 28. 11. 2019, 17.00

SAINT NICHOLAS CHAMBER SOLOISTS

Michal Hanzal – varhany

Martina Bauerová – soprán

František Bílek – trubka

J. S. BACH, G. F. HÄNDEL, A. VIVALDI, C. SAINT-SAËNS

pátek 29. 11. 2019, 17.00

Marie Šestáková – varhany

Zuzana Kopřivová – mezzosoprán

J. S. BACH, A. VIVALDI, W. A. MOZART, C. FRANCK

pátek 29. 11. 2019, 20.00

RADIO SYMPHONY COLLEGIUM

Marek Zvolánek – trubka

A. DVOŘÁK, M. RAVEL, W. A. MOZART, A. VIVALDI

sobota 30. 11. 2019, 17.00

Bohumír Rabas – varhany

Miroslav Kejmar – trubka a křídlovka

A. VIVALDI, G. F. HÄNDEL, T. ALBINONI, J. PACHELBEL

sobota 30. 11. 2019, 20.00

VIVALDI ORCHESTRA PRAGA

Václav Návrat – barokní housle

Yvona Škvárová – mezzosoprán

W. A. MOZART, A. DVOŘÁK, A. VIVALDI, G. F. HÄNDEL

Změna programu vyhrazena.

Bohoslužbu spolu s biskupským sborem povede patriarcha ThDr. Tomáš Butta, kázáním poslouží Mgr. Pavel Pechanec, biskup královéhradecký.

Během slavnostní liturgie vystoupí pěvecký sbor – Komorní sdružení pro duchovní hudbu Ostrava s uměleckou vedoucí Mgr. Pavlou Dědičovou a Zdeňkem Kovalčíkem, celocírkevním kantorem. Na varhany zahraje Mgr. Lukáš Rýdlo.

přenos bude vysílán Českou televizí

Z ekumeny

CHANUKOVÝ SVÍCEN MARILYN MONROE PŮJDE DO DRAŽBY

V New Yorku bude příští týden na prodej chanukový svícen, který dostala herečka Marilyn Monroe od rodičů svého manžela a dramatika Arthura Millera. Devítiramenná menorah by se podle odhadu aukční síně Kestenbaum & Co, která bude předmět nabízet, měla prodat za 100.000 až 150.000 dolarů (2,3-3,4 milionu korun). Mosazný svícen není určen jenom ke svícení, ale v jeho podstavci je také mechanismus, který přehrává izraelskou národní hymnu Hatikvu. Monroeovou svícenem obdarovali Millerovi rodiče. Slavná herečka a dramatik se vzali v roce 1956 a jejich svazek trval pět let. Monroeová, která rok po rozvodu zemřela, sňatkem přijala židovství. Loni se na aukci prodala Monroeové hebrejská modlitební kniha za 26.250 dolarů. Kniha, kterou herečka věnovala brooklynská synagoga, byla zjevně používána. [Dle christnet.eu](http://Dle.christnet.eu)

SVĚTOVÁ RADA CÍRKVÍ POSÍLÁ HINDUISTICKÝM PŘÁTELŮM

POZDRAVY K SVÁTKU SVĚTEL DIWALI

V době, kdy hinduistická komunita oslavovala Diwali, svátek světel, vyslal generální tajemník SRC Olav Fykse Tveit pozdravy jménem světového společenství. „Schopnost světla rozptýlit temnotu byla napříč časem a tradicemi vždy oslavována jako symbol nezlomné naděje.“ „Zároveň také symbol světla podává inspirativní svědectví o vnitřním osvětlení – o potřebě niterného probuzení našeho vědomí a svědomí a spojení se světlem, které spočívá uvnitř každého z nás.“ Dále se zamýšlí nad světem, v němž žijeme a který se zdá být rozeštván odlišnostmi a diskriminací. „Jsem si jist, že to společně můžeme změnit, a těším se na pokračující a ještě bližší spolupráci mezi SRC a našimi hinduistickými partnery.“ www.oikoumene.org

Autor kresby: Tomáš Altman

